חדושי הרימב״א יכמות פרק עשירי

איסור במקרי זה לא חשיב אתחזק איסורא ומכאן לביי המקולין
דאע"ג דאתחזק עריפה שם כיון שלא הוחזק אסור בחתיכה
זו שמכר לה העבח הרי הוא נאמן מן התורה ואפיי למאי
דקס"ד השתא ואית ואמאי לא מייתי ראיה דאפיי היכא
דאתחזק איסורא עד א' נאמן מדכתיי וספרה לה לעצמה תירן
זייל דהחם שאני שאיא אלא כן ועוד שכיון שדרך הדם להיות
פוסנה רגלים לדבר ואי משום עבילה הא אמריי לק' דכל
שבידו נאמן זזה העעם שנאמנות על נקור הבשר והדם וחלב
דאחחזק איסורא: הקדש נמי אי קדושת דמים משום דבידו
לפדותן פיי כיון שהם שלו או של חברו והיינו דלא מפליג בה
כי היכי דמפליגי׳ באידך ודוק:

ראי קדושת הגוף פי׳ כגון קדשי מזבה תמימים שחין נפדין: אי דידיה משום דבידו לחתשוני עלייהו פי׳ דקי״ל שנשחלים על הקדש כמו, על נדרים דעלמה דק"ל כב"ה דחמרי יש שמלה בהקדש ודוקא עד שלא בא לידי הגובר וא״ת והיכי אמרי דבידו לאתשולי עלייהו נימא מי יימר דמזדקיק ליה חכם וייל שכבר פיי בפי כירה דכיון דנדריי סגי להו בג' הדיועות שיודעים פתחי נדרים שפיר המריי דמני נהתשולי עלייהו דמינתה דשכיח הוה דמזדקקי ליה הדיוטות כחלו: היא גופה מ"ל אלא א"ר זירא וכו' פירוש שכלה תקנת' דרבנן היא לגמרי ולה הסמכתה משום דעד ה' נחמן בחיסור כיולה בזה מן התורה כך יש לפרש לפי הפיי האחרון דלעיל ומיית לפי סוגייי לה איפשיט׳ לן שיכה עד ה׳ נחמן בחיסורין גמירי דחתחזק איסור׳ כשאין בידו לתקנו ויש שכתבו מרז״ל דשפיר קים ניה לחלמודא דהכי דינא ומהומן אלא דקא שיילי מ"ל מדאורייתא זכח חיפשיעה לן וק"ל דכה חתו למפשע מחתיכ׳ ספק חלב ספק שומן ולית לך ראייה מן התורה אלא משום דקים לן כדפריי לעיל וכפרש"י ז"ל מכלל דבחידך דחיתחזק חיסורח לה היתחזק לן וי"ל דבחתיכת ספק חלב ספק שומן קים לן לגמרי במושכל ראשון והוא מוסכם בכל ישראל משום דלא סגיא בנחו הכי חבל בחידך חע"ג דקים להו לרבנן משום דגמירי לה לה קים להו לכ"ע ומשום דאמרינן לה מגמרא אמרינן דמדאורייתא מייל ולא אפשיטא זהו דעת מהר"ם ז"ל: רי"מ דאליבא דאביי דסוגייי דקדושיי ולההיא לישנא דכריתות שפיר איפשיע מההיא דאכלת' חלב דעד אחד נאמן באיסורי' וכההוף סוגיא קי"ל כדכתיי לעיל ואטפ"כ ראוי לחוש ולהחמיר: מתראל הומר שהחמרת עליה בסופה הקלת עליה בתחלתי. ותמיה מילחה היאך סמכי רבנן להתיר מפני זה היסור השת היש חמור שחינו מן התורה בפחות משנים ולקמן בשמעת' דב"ד מתנו לעקור דבר מן התורה היאך לא הביאו ראיה מזו והביאו ראים מכמה דברים שנדחו ומגופא דסיפא דמתני דקתני הולד ממזר ואדחי לה ולא פשעוה מהא דלית ליה שום דחיה וי"מ דאפקטינהו רבנן לקדושין מיניה ולא מחוור לרבי׳ ז"ל דא"כ כום לן לחדכרום הכח כדמכרי בכל דוכחה דמפקיעי רבון קדושין ועוד כיכי לא מייתי לכא לק׳ כדאותיבלא כא דבעלי אינו מבוטל ונפריך ונפרוק כדעבדיי בההיא דהא עדיפא לה דהוי בפרקי והויה הלכה פסוקה ועוד כיון דרבנן אפקיעי לקדושי ראשון היכי אמריי לקמן אחיו של ראשון חולן מן

בתורב ואחיו של בי חולץ מדרבנן איפכי הוה לן למימר וי"ל

דקים לכו לרבון דמילתא דעבידא לגלויי שהחמרת עליה בסופה

כ"כ ודחי קושטא קא מסכיד וכי דייקא ומנסבא בדין מנסבא

יאנן סהדי במילתא ופרסום כזה נחשב בכ״מ כעדות גמורה

ואפיי מדאורייתא והכתו' מסרו לחכמים לדעת איזכו דבר מפורם שניכר דברי אמת שיכא חשוב כעדות וזה כפתור ופרח ממ״ה הר״ם ז״ל. הא דאמריי משום עגונא הקלו בה רבנן ופרח ממ״ה הר״ם ז״ל. הא דאמריי משום עגונא הקלו בה רבנן ה״ק כלומי שהכמים שהם מחמירין כ״מ הקילו בזה לחשבו פרסום ולדונו כעדות ברור כל זמן שלא יש עליו עדי הכחשה כראוי והיינו דאמר עולא כל מקום שהאמינה חורה עד א הכרי כאן שנים אלמא עדות עד א׳ שנאמן כשנים בעדות אשה דאוריי הוא: הבא עלים באשם חלוי קאי פר״י ז״ל דקושיי כמ״ד חרי ותרי ספקא דאורייתא ולרבותא נקעים הכי דאפיי להא חקשי לן וכ״ש למ״ד דחרי וחרי אוקי איתחא אחזקתא דחקשי לן דהא בחזקת אשת איש קיימא והבא עליה כבא דחקשי לן דהא בחזקת אשת איש קיימא והבא עליה כבא אשורה:

ע"ב כשבשאת לח" מעדוה וח"ח והח חמרי בשלהי פ' כולד דעד שמעיד לחשה שמת בעלה לח ישחני דעד שמעיד לחשה שמת בעלה לח ישחני וישל דהח חמרינן התם דבדיעבד לח חלה דברננה לח מפקי חבל ר"ת ז"ל פי במ' כתובות דהכה כשהיו שם שני עדי זולתו ועל פיהם הותרה ומפני שזה יודע בדבר קרי ליה שהיה מעדיה: באומרת ברי לי פרש"י ז"ל ע"י סימני שמסר לי שהינו קיים וחין לבי נוקפי וחין חשם חלוי בה חלה על מי שלבי נוקפו והק' עליו דחש"ג דליכה חשם מ"מ מידי ספק חיסורה לה נפקח והיחץ לח תלה ועוד דלישנה דברי ליה היים הכי והנכון דחומרת ברי לי ממש וחפילו הכי היה לחודה לח מהימל דכיון דחיכה עדים דמסייעי לה חמרה בדמי. והה דתני החבר שחים בחמיים וכל היכה דחמרי עדים דמסייעי לה: דתביא שנים חומרים וכל היכה דחמרי בהחי בריותה וחוד וחוביי דעלה לח תלה היונו כשנשחת לה' מעדיה בהחי בריותה וחוצי וחוד דעלה לח תלה היונו כשנשחת לה' מעדיה בהחי בריותה וחוצי דעלה לח תלה היונו כשנשחת לה' מעדיה בהחי בריותה וחוצי דעלה לח תלה היונו כשנשחת לה' מעדיה בהחי בריותה וחוצי דעלה לח תלה היונו כשנשחת לה' מעדיה

כי קאמר רב נמו כשבאו עדים ואח״כ נשאת פי׳ וה״ק רב אין לנו איסור לומר חלא אלא על פי עד א׳ אבל על ב׳ עדים לא חלא היכא דאמרת דדייקא ומנסבא וברי לה ואתא רבא לאפוקי מסברא דר׳ מנחם בר יוסף דהוה מסתבר עעמיה ואיכא דאמר עעמא דנשאת פי׳ דהאי פי׳ שני עדים דאמר רב חלא היינו בההיא דומיא דמתני׳ שנשאת קודם ההכחשה ואכרע לן כר׳ יוסי בר מנחם משום דמסתברא עעמיה:

ובהומרת ברי לי והכי פירשה לה פ"ב דכתובות:

מתיב רבה מניין שהם לה רלה דפנו וכו׳ עד אלה להו שנשחת לח׳ מעדיה וחומרת ברי לי דפנו פי׳ דחם מת השני ובא כהן הדיוע לישא אותה אוסרין אותה עליו משום זונה שנבעלה לשני שלא כדין אלמא אסורה היתה עליו פרש"י זייל וקשה לרב ואיית והא רב כר' מנחם בר' יוסי אוקמה או כת״ק דידים דשרי כתם כה״ג כדקתני בהדי׳ לא תלא וכשנשאת לא׳ מעדיה ובאומרת ברי לי וי״ל דקושיא היכי אכרע רב הכי דהא קים לן דהלכתא כי הא מתניי דקתני דפנו: איסור כהונה שאני פי' דמשום מעלת כהונתו נאסרת עליו כיון דהיכה תרי ותרי ולהחריני מיהת קיימה בחזקת היסור. ראי בעית אימא דפנו בעדים פרש"י ז"ל מוזהרים לערוח אחר עדים להכחים את הראשונים המתירים אותה כדי לקדם הת הכהן שלה ישהנה הבל משנשחת לה חלה דכשנשחת להי מעדיה ואומרת ברי לי לא נעשית זונה כלל ובהתר נבעלה דקי"ל לא תלא ומותרת היא לכהן ודפנו ה״ק דכל שבאו עדי מיתה אשפייי שמותרת לאחרים חייבים ב"ד לחזר אחר עדי הכחשה כדי שלה תנשה לכהן משום קדשה כל היכה דחיכה שום פקפות